

Boyalı Düşler

– seçkingündüz · 09 Mayıs 2012

BOYALI DÜŞLER Gözleri ışı ışıldı. Bir elinde fırça , gülümseyerek sordu : " Du yu sipik İngiliz ?"

"Yees..." diye kahkaha attı genç kız , sonra da eğilip onun kıvrıkcık saçlarını okşadı.

Kaldırımındaki arkadaşı imrenerek onlara bakıyordu. Boya sandığına eğretice oturmuş, gözlerini genç kıza dikmişti. Dayanamayıp seslendi : " Şanslısın yine. İşin iş."

Öbürü çabucak yanıtladı : "Sen benden iyiydin bugün. Bu dördüncüm. Oysa sen... "

" Sayılmaz ," diye omuz silkti. " Benimkilerin yalnızca ikisi bayandı ; bayanların biri de Türk..." Özentisini sezdirmese miydi ? Yüzü daha da asıldı.

Yaşıttılar. Biri sekiz , öbürü olsa olsa dokuz... Bu iki iş , bu iki oyun arkadaşı yörenin en genç ayakkabı boyacısı olmasalar bile anayoldakilerin en yakışıklısıydı. Onların diliyle , benimsemeleriyle ; ikisi de en delikanlısıydı. Öbür ortak yanlarıysa gün boyu yarışircasına kola içmeleri idi. Paradan cayıp gezginlerin dolduğu çay bahçesinin çevresinde dolanmasalar , kızların karşısına geçip boya sandıklarının üzerinde boş boş oturmasalar daha çok kola içebilirler , daha sık dondurma yiyebilirler ; bunu biliyorlar da...

Yanık sırtı , parıldayan omuz başları , bilezikli ayak bileği... Yalnız mı? Öyle olsa bile birini bulur. Ayakkabıları çalımla boyamakta olan arkadaşına seslendi : " Adı neymiş , sordun mu? "

İster istemez genç kız kaldırımın ortasındaki bu asık yüzlü küçümene dönüp gülümsedi. "Hop! Hop!" diye seslenen , fırçasını boya sandığına uyumla vuran karşısındaki delikanlıyı bir an için unutmuş muydu ? Ya saçlarını savurarak , " Hello..." diye seslenişi. İşte fırçanın boya sandığına daha hızlı vurulmasının nedeni. Her şey bununla kalsa haydi neyse. Bakın daha neler olacak: Genç kız çantasından fotoğraf makinasını çıkaracak. Çıkardı. Baygın gözlerle ona bakan bu küskünü eliyle çağırıp fotoğraflarını çekmesini isteyecek. Bileği boncuklu eli havalandı. İncecik parmağı ' haydi ' diyor. Ayakkabılar boyanırken ikisini bir arada görmek bile onu üzerken git bir de fotoğraflarını çek! Olacak şey değildi ama oldu.

Boyacılıkta beceriksiz olmasına karşın eli fotoğraf çekmeye yatkındı. Sık sık böyle bir istekle karşılaşıyor ; tenk yu' lara , mersi'lere , danke'lere , teşekkür'lere doyuyordu. Saçını okşayanlar... Yanağından öpenler... Herkes birbirinden hoşnuttu.

Bir çırpıda görevini yerine getirdi. Ancak üzgündü. Eli kuruyaydı da ikisini bir arada çekmeseydi. Severe

yaptığı bir işten bugün ilk kez yazıklanıyordu. Kızların , gezgin kızların isteklerini nasıl geri çevirebilirdi! Üstelik bu kızın.

Boyaması bitecek gibi değil. Amma da uzattı ! İkisini birlikte görmeye artık dayanamıyorum. " Ben kola içeceğim ," diye seslendi , " gidiyorum." Kal bile demedi. Demezse demesin , demesinler. Bakarsın kola yolunda bir gezgin... Ondan daha güzeli... Boyatanların sayısından , paradan , kimi kez sundukları armağanlardan da önemlisi ; boyanan ayakkabı yeter ki genç bir yabancı bayanın olsun. Oyalar durur , kolay kolay göndermezdi. Peki ya şimdi ?..

Uzaklaşmasına uzaklaşmıştı ama inanılacak gibi değil... Yalpaladı. O saçlar... Gözlerinin önünde uçuşuyor. Alnı , kalkık burnu... Boncuklu boynu , yüzüklü parmakları. Bunlar bir yana , gülümsemesi! Öyle canlı , içten ki... Bundan da önemlisi : bakışı. İnsanın içi yanıyor. Öyle bakmayı nereden , nasıl öğrenmiş? Ayna balsa karşısına geçip deneyecek : Ben de onun gibi gülümseyebilir , öyle bakabilir miyim? Geri dönse ? Karşılıklarına otursa. Doya doya baksa... İki kola almalı. Kutuyu ona uzatırken—Ayıp olur , üç kutu mu alsa?. Ya gittiyse ? Boyamayı ağırdan alıyordu ama bu denli oyalayamaz. Dönsem mi?.. Kim bilir neler konuşmuşlardır? Kesin her şeyi! Bilirim ; konuşmuşlardır !! Ayrılırken ne dedi? Dahası , onu öptü mü?

"Baay..." demişti genç kız. Birkaç adımdan sonra dönüp el sallamıştı. Sesi güzel... Yürüyüşü de... Kaç lira verdiğini bilmiyordu ; bakmamıştı. Avcundaki bozuk paralar sıkıştıkça sıkıştı. Genç kız durup yeniden , " Baay..." diye el sallamasaydı , değil ayağa kalkmak kolunu bile kaldıramayacaktı. Kucağından fırça düştü. Ayağıyla boya sandığını iteledi. "Hello..." diye fısıldadı. Gözleri doldu dolacak... 'Baay' mı demeliydi? Hangisi doğru? El salladı : " Hello..." Onu dönemeçte yitirene dek eli sallandı , sallandı.

Doğrusu 'Baay' mıydı diye artık kaygılanmıyordu. Kola içmeye giden arkadaşını çoktan unutmuştu. Boya sandığını omuzlayıp yürüyecekti. Birini bulmalıydı. Yabancı olsun , Türk olsun ; yaşlı olsun , genç olsun ; bayan olsun , bay olsun ; para karşılığında ya da karşılıksız ; ister güzel , ister çirkin... Boş durmamalı , boyamalıydı. Durdukça içi daralıyor... Yürümeli , koşmalı , bağırmalı... Bağırması doğal. Kimse gerçek nedenini anlayamaz. "Şuşayn ! Şuşayn !" diye seslendi. 'Boyacı... Boyayalım mı ? Abi!.. Abla!... Amca!...' sözcüklerini sevmezdi. Bugün öbür boyacılar gibi mi bağırıyordu? Ne değişecek! Bildiği birkaç yabancı sözcük içinde dilinin en kolay döndüğü buydu : Şuşayn... Kendini zorladıysa da bağıramadı. Boyamak istemiyordu. Kola içmek istemiyordu. Canı onu çekiyordu. Evet! Onun yerini kimse tutamaz , hiçbir şey dolduramaz... Ne güzel oturmuştu. Karşı karşıydılar. Bir ara saçları saçlarına değmişti. Fotoğraf çektirirken ayağa kalkıp yanında dursaydı ya! Beline sarılabilirdi. Başını yaslayabilirdi. Off... O da çıt diye çekiverdi. Bekleseydi , azıcık bekleseydi. Ya da bir tane daha çekseydi. Ayakta... Yan yana... Neyse... Gelecek yıl yine geleceğim , demişti. Önce İngilizce sonra elleriyle... Gelecek! Nasıl olsa gelecek. Bunda üzülecek ne var! Üstelik fotoğraf... Renkli fotoğraf var. Gözler tıpkı , saçlar tıpkı... Gider gitmez postalayacak. Ülkesine çabuk dönse... Yakışıklı çıkmadıysa?! Gülümsemişti , güzel çıkmıştır. İlk fotoğrafı değil ki biliyor. Sekiz kızla geçen yazdan resmi var. Hepsi başucunda asılı. Ama bu?.. Bu bambaşka! Yazın yağmur çiselerken el ele fotoğraf çektiği yeşil gözlü kızdan da güzel. Üstelik bu , kıvrıcık saçtan

hoşlanıyor. İki de bir okşuyordu. Dünyanın en uzak ülkesi hangisi?.. Mektup kaç günde gelir ki?.. Yaz bitmeden gelir . Huyumu biliyorum , bekleyemem , daha çabuk gelse. Yarın gidiyor. Öyle dedi. Eliyle apaçık söyledi. Önce otobüs, sonra uçakmış. Bir yerde uzun süre kalınırsa dinlenince olmaz mı ? Gidecek işte. Bir yöreden öbürüne. Adı gezgin. Gezecek! Ülkeden ülkeye. Azıcık daha kal. Hiç değilse yarın gitme. Ne olur... Burası inan çok güzel. Gez gez bitmez. Dilinden de anlıyorlar. Yaz boyunca kal... Olmaz , gidecek. Başka denizlere... Hiç değilse filmi ilk gittiğin yerde bitir. Fotoğrafları ülkene dönmeden gönder. Yoo... Dönünce demişti. Daha da bir şeyler demişti de... Elleriyle anlatınca ne güzel anlaşılıyor. Olsun , beklerim. Varsın dönünce göndersin. Geç olsun ama olsun! Fotoğrafa şimdiden yer açmalı. Öbürlerini kaldıracığım. Çerçeveletmeli. En pahalısından... Biriktirdiğim paranın hepsini seve seve veririm. Yaz sonuna dek daha da birikir de bekleyemem. En pahalısı hangisiyse onu almalı. Çerçevencilerdekilere bir bir bakıp içlerinden en güzelini ayırtacağım. Yarisını ödeyeyim de caymayacağımı bilsin. Bir de taktırma parası alır , kesin. Dünyanın en güzel resmine dünyanın en güzel çerçevesi. Yo , hemen satın almalıyım. Dolapta saklar , arada bir bakarım. Ama ya uymazsa!! Önce fotoğraf gelsin. Göreyim. Bakarsın küçük gelir , bakarsın büyük gelir , rengi uymaz! Bekle hele. Uymazsa değiştiririm. Böylesi daha zor. Beyaz mı olsun , yıldızlılardan mı ? Yoksa siyah?..

Düşleri sürüp gitti.

Unuttuğu bir şey vardı. Adresini vermemişti. Daha doğrusu adresi istenmemiş , adı bile sorulmamıştı. Ona bu gerçeği anımsatamadım. Nasıl olsa az sonra , ya da akşam , en geç yarın kendisi , evet kendisi...

Boyalı düşler / Seçkin GÜNDÜZ